
Bódis Kriszta

KEMÉNY LEGYÉL, MINT A VAJ

Balra van a gyár, körülötte a város, és a gyár mellett közvetlenül, vagyis jobbra a telep. Ez a centrum. Ahogy vesszük. Mivel a gyár és a telep a város közepén van. Viszont elszigetelve, mint csonthéjban a termés, csak hát ez egy hasonlat, ez a termés meg penészes termés, teljesen rohadt, meg van feketedve.

A telepről a meddő és a hegyek felé út vezet rajtunk keresztül, hogy úgy mondjam, de nem nagyon jönnek erre. A városból nem.

Közel a város, közel az erdő, mi kell még? Ez a szabadság. Keserű szabadság, így mondom inkább, mert fekete már, mint a szén.

A sínek felszedve, a talpfák is, de a párhuzamos csíkban nem nő már, ami nőne tavasszal.

Éjjel, aki jár vasazni, a gyárfelőli oldalon felfeszíti a vashálót, átlopakodik a Sike kordonon, ahol a Sike emberei lesnek kutyákkal, ütőkkel, olyan orrú bakkancsral, hogy..., meg pisztollyal, persze, rendes fegyverekkel, nem ilyen kis késsel, mint amilyen apámé.

Nem szólok semmit, mert jó kis kés azért ez.

Akarsz bunyót, ha akarsz, ha nem, mert általában többen jönnek egyre, és szétszednek mindjárt. Ezért a csepp fémért két három évet is kaphatsz, pénzbe meg ötszázat se, ha megvan a rézhuzal vagy salakvas, és el tudod adni az öreg Csontosnak.

Nem mintha az nem volna jobb. A börtön. Bent tisztaság van és ennivaló. Emberhez méltó élet.

Legalábbis apám azt mondja, még ha nő nincs is, és a gyerekeknek rossz, éhezünk idekint, és hiányzik apa, ütnek vágnak, ha nincsen itthon, mert itt a telepen a gyengébbet nyomják lefelé. Aztán apám nagyon húsos, a levesből is csak a hús kell neki, és abból keveset kapnak odabent, de még így is ő kapja a legtöbbet egy bizonyos merőkanalas bunyó után.

De közbe meg tisztá ideg apám, hogy otthon várjuk, és anyámék, Sári mama is felveszik a kamatospénzt, jön a tél, a sok betegség, nincs mivel fűteni se, és nincs iskola, vagyis van, de a járvány miatt nem lehet menni, és lázasan nem engednek, nem gyalogolhatunk kilométereket, és akkor nincs az se, hogy ott ehetnénk, mert be vagyunk fizetve, igaz, mást kapunk, mint a városiak, repeta meg nincs, hát ezért fizet az ember, a tepertős zsírért a szalámi helyett, kiabál anyám, meg azért az egy tányérért, de ez van, és van, hogy száz százalékosan kell visszaadni a kölcsönt a felvett pénzért, meg ha belekerülsz, nem jössz ki, ez az igazság, hiába na, hogy jó bent a börtönben, de várnak kint, ott a sok megoldatlan gond, látja apám is, de megy azért a csepp vasért, pedig dehogy akar már belekeveredni, elege volt, na.

És akkor ott a fa. Vagyis, hogy nincs. Pedig fa kell. Fát vágni asszony nem tud, meg ne is kelljen neki. Télen hideg van. Még jó, hogy nincs víz, az biztos, hogy szétfagyna a vezeték. Egy nap elfogy négy ilyen sörösládával is, kétszázér egy láda. Hát fa. Miről

beszélék. Mit mondok én magának folyton? Fa. Nézze már, ezek a kicsik reszketnek, mint a kocsonya. Hát betörjek? Na, most hiába morog. A fia ugye nincs itt, csak nem mehetünk az erdőre mi, hetven éves vagyok, azt maga is. Fizetünk, aztán lesz valahogy, a tévében a szeress halálíg megy, Sári mamának nincs kedve vitatkozni. Tudom ám, mit csinálok, igazítja meg a papa a pipáját, fogom, bemegyek a bótba, megveszem, ami kell, leblokkoltatom, de nem fizetem ki, megmondom, hogy kúgyék fel oda, azokhoz, a kormányba, fizessék ki, mer a csikkzsebbe több van nekik, mint az én egész nyugdíjam, aztán ez nem lopás, mer leblokkoltatom, hé, röhög a Mókus, de az öreg rá se hederít, aztán jól telerakom azt a kosarat, mindent, ami kell, huszonöt kiló krumpli, hús kiló zsír, meg pirospaprika, papa felemeli az ép karját, mert a másik béna, fél oldala béna a papának, kenyér meg hús, a béna oldalán a keze úgy csavarodik, mintha koldulna, görcsben kifelé a tenyere. Kenyér meg hús. Aztán még életében nem vót a bótba, halgasson már, legyint Sári mama.

Hiányzik a meleg étel. Vihog a Mókus, leguggol a fal tövébe, és előveszi azt a hatalmas mellét, hadd csicsizzen a gyerek, de gyorsan elgémberedik a Mókus lába, bekéretszkedik a szobába, és elfoglalja az egyetlen széket, pofátlan a Mókus, meg hülye is, mindjárt kihajítják, se nem rokon, senki se ez, akkor meg mit keres itt!

Az öreg Tóni röpíti a fejszét, vagy kiereszti a kutyáit, ha a kézikocsit nem húzzák, hanem maguk előtt engedik, hadd guruljon a saját súlyától lefelé. Hogy az? Hogy tud az ordítani!

Randa egy idő van amúgy a ködtől. A Tóni azért mindent lát.

Ez mindjárt kiereszti a kutyáit, méltatlankodik Sári mama, hogy nem fér a bőrébe, de hát ő az erősebb, szólal meg anyám, Sári mama felháborodik, erősebb a tudod kiné, ne beszéljen már anyu, legyint anyám, és megpróbál a tűzre rakni, de túl kicsi darab fát fog, folyton beletörik, ahogy a platni alá feszíti, végül egy gyufaszálnyi sem marad a kezében, az ujjabegyét is megpörköli, arrébb taszítja a kis Alexandrát, mert az meg folyton a legrosszabb helyen van, nem fér a bőrébe az se.

De ez a kocsitolás is a Tóninál! Nem tudom, mit akar evvel, ilyen heppje van neki, tűnődik apám, de amúgy ő a legokosabb, a Tóni.

Okos a fenét, dohog Sári mama, kicsi korotok óta kerültek, mert üt az, ha a közélébe kerül valamelyik, üti, vágja az a gyerekeket minden ok nélkül, most meg elkerget mindenkit a szalásból, ahol a szálfák vannak, hús métereseek, az mind az övé, jóban van a kommandósokkal, kapnak ezt, azt tőle, így védeti fegyverrel a területét, és ha valaki mégis túljárna az eszén, azt a gyárba kapják el, az megy a Sikéhez személyesen.

A szobában füst van, kint köd. Kicsit mintha az átlagosnál is szürkébb lenne minden. A levegő is sűrűbb meg nem is nagyon van. Az ablakokat még nyáron, valamikor júniusban bedeszkáztuk. Az üveg törik. Így legalább nagyobb a biztonság, nem repül befelé semmi, amikor apám nincsen velünk, mert akkor jönnek, hajigálnak. Igaz, most sötét van és füst, de az ajtó nyitva, mert itt majdnem mindenki rokon, testvérek, és van ennek előnye, mert a füst ellenére nem fullad meg az ember, és még egy, ami megint csak a rokonokból következik, bár nem előny, közel kell állni a kondérhoz, mert ha nem figyelsz, elfogy a kaja, még hideg, már párolog.

Anyám a kályhán főz, ha főz. Tészta. Sajttal, paradicsommal. Egyik nap sajttal, a másik nap paradicsommal.

Mit ennél, ha vóna, ölel meg Sári mama, most mit húzza őket, kuncog a Mókus, senki fia borja, mindig ott lebzsel, még a lábába is benéz, de nem jut például semmi az eszembe, hogy mit, nem is tudom, talán húslevest, rántottcsirkét, vágja rá anyám, nem emlékszem milyen, neki az a kedvence, mesélik, hogy abból bármennyit, de most azt is kihányná, nem jól van mostanában, dehogy húzom őket csillagom, a jóisten tudja, hogy nem, de ha nincs, legalább tudják, hogy mi nincsen, nem igaz?

Az öcsémnek csillog erre a szeme. Hát, mert nincs neki minden rendben a fejébe, nincs ki a négy kereke, nekem is a bolondiskolába kell járni, de akkor is mi vagyunk ketten a legjobbak, kemény legyél mindig, mint a vaj, mondogatja apám, kemény, mint a vaj. Ugyanazt mondja, persze, a kis buta öcsikém, hogy rántotthúst. Na ő olyat biztosan nem evett, hát kinevetjük. Aztán meg bepótolni sincs ideje az öcsinek, mert amikor csúsztatják lefelé a szálfákat, mert lusták körbe lehozni, hát a házak tövébe le a hegyről csúszik. Száguld a friss, a még nem túl magas, ropogós, porzós hóban, hogy a fenyőtörzsek alól röpködnek kifelé a feltépett földrögök, és egy ilyen röpülő szálfa elvágja a testvérkémet, a kezét viszi le, aztán be a kórházba, és vége van.

Apám akkor szaladgál, hogy kinyírja gázpisztollyal a gyerek gyilkosát, de sehol nincs az már meg, talán nem is itteni. Gázpisztollyal?

A virrasztóra az öreg Tóni is eljön és ha megegyeszer valaki engedi maga előtt a kordét, kisszekeret, bármit, a Tóni most nem szól semmit, csak előveszi a kését.

Kint van a virrasztó, nagy tüzet raknak a hóban, annyian jönnek, bent el sem férnének, és hozzák a fegyvert, ami miatt a Küldöncnek bujdosnia kell, mert az meg a bátyját véletlenül mellbe lőtte vele, és nem derülhetett ki, hogy a Küldöncnek fegyvere van, a bátyja se halt meg, úgyhogy hallgatnak mind, és a Küldönc most lemerészkedik a hegyekből a virrasztóra, a tesvérkém virrasztójára, hogy saját kezűleg adja át apámnak a fegyvert. És mégse lesz a bosszúból semmi, háború se lesz, csak sírnak nagyon, mindenki sír, csak én nem, én kemény vagyok, mondogatom magamban, mint a vaj, majd edzek, legyél kemény, mint a vaj, lány vagy, nem?

Mert a vaj nem kemény, csak ha gyalog hozod át a városon, és megfagy útközben, hogy a kezed is ráfagy, és otthon mire észbe kapsz, elfogy, fel se olvad, pedig rádállítják az egész boltot, a várost és mégis sikerül egy húszdekásat, de sikerül, pedig lány, látjátok, és én ezen soha nem tudok nevetni, csak apám.

Hát lány vagy, nem? Lány.

Mindenki munkanélküli, de az egész város az, és tudod lányom, mi a becsület, hogy az ember elmehet a rendőrségre, bárakárhova hetvennégy évet úgy leélni, hogy nincsen az ember büntetve az a becsület, mondja a papa. Maga csak ne védje a várost, legyint Sári mama.

Sár van és szemét, borzad el Lúzmarija. Van egy kis jegyzetfüzete és az aranyszínű tolla villogva jár az ujjai között, látszik, hogy sok iskolája van, olyan stílusban fog neki... „Jönnek-mennek, húzzák a kordékat. Középkor. A barakkokban megfagy a vödörben a víz, a szemétre is kéreg fagy kint”, botokkal kell alátúrni, ritka a kenyérhéj, ilyesmi, de ha nem ehető, játéknak csak jó tud lenni bárakármi, jegyzem meg én.

Például a Kila kölykei, olyan elvadultak azok a kölykök, mintha patkányfészekben, csatornában élnének, iszonyodik Lúzmarija.

De hát ott élnek. Ez elkerüli a figyelmét, talán a fészek téveszti meg, a fészek melege, a patkányfészek csatornamocsok.

A családkisegítőből jön a fiatalasszony, ez a Lúzmarija, beengedik, mert olyan pont mint a Lúzmarija abból a sorozatból, sőt azt hiszik, a Lúzmarija jön személyesen, ismerjük magát, mondogatják mosolyogva és nem nagyon mernek a közelébe menni, és Lúzmarija bátorságot merít ebből, jegyzetel, feljegyzéseket készít, lesüti a szemét, mert látja, hogy a kicsik a szemétből esznek, és a fagyban nincs rajtuk trikó, meg cipő se, a szemétből esznek, ha találhatnak, nincs ezeknek anyjuk, és valahogy azt hiszi, hogy a hátsó barakkokban lakhatnak, hogy oda valami legvadabb csavargók húzzák meg magukat, és a gyerekek tényleg, mint a kutyák, nekik szolgálnának, beszélni se tudnak, éjszaka Lúzmarija forgolódik álmatlanul emiatt az ágyában és elképzeli, hogy lemegy, másnap lemegy istenbizony a hátsó barakkokig, hogy saját szemével lássa, és akkor jön egy koszos, bűdös, szakállas, szép, fekete ember és hanyatvágja a szalmán, és kemény, kemény a föld, és a gyerekek meg nagy szemekkel lesnek, miközben előveszik a kicsi szerszámjukat, erre meg felébred és azt gondolja, hogy olyan barakkokba rendez embernek már nem is lehet lakni.

Pedig ott is csak olyan családok élnek, mint mi. Azt meg össze se bírja írni senki, ami itt van.

Jó, a Kila kölykeinek tényleg meghalt az anyja, a hátsó barakkok olyanok amilyenek, bontás alatt vannak, csak nem nagyon jön ki ide hátra a városi brigád bontogatni, szóval nem szívesen, ennyivel beljebb vagyunk, de felnézek a Kilára, mert ember léteire egyedül neveli az öt gyerekét, aztán a Lúzmarija sem jön többet, csinál valami városi neki egy két gyereket, nem túl sokat, vagy nekik azt is lehet, sokat.

A barakk-telep meg csak a meddőről látszik, arra meg ember nem jár, csak mi azért a csepp szeparátor vasért, meg koksziert kapirgálni.

Apránként, akinek még van, a saját barakkját kell, hogy eladja apránként, téglánként, ablakkeretenként, hogy megéljen. Milyen ember az ilyen, apám egy gumibaba fejét próbálja egy másik babácska testhez hozzáfარaggni, hogy a saját családja, a gyerekei felől lebontja a házat, hát bontsa másét, ne a magáét, a baba Alexandráé lesz, nézi a kicsi lány, kész van, szalad vele. De nem úgy van az. Hagyják a romlást, hagyja a város, így likvidálnak. Sári mama ismer bizonyos kifejezéseket. Blokád alatt vagyunk, a szemetet nem szállítják el, nincs karbantartás, nehezen tudunk fizetgetni, a szervek szépen, lassan kivonulnak, minket addig se..., de most végképp leírnak, vizet, áramot lekötik. Lúzmarijának még jószólt is, pedig régen nem jószólt már senkinek. Tönkre tették az épületet, lakhatatlanná kell tenni, ez áll a jegyzőkönyvekben. Saját két szememmel láttam, ezzel a két szememmel ni, hát látni láthatta, de olvasni írni azt nem tud, vigyorog a papa. Nem mész innen? Suhint felé Sári mama, hogy felér száz átokkal is a tekintete. Papa túlél mindent, de addig él, amíg én akarom, ezt ő is tudja, mondja Sári mama, mert ha én odamegyek, mert ágyban fekvő olyan beteg, hogy mozdulni nem tud és én a kezemet fölé emelem, fölkel.

Azt mondják, a túlélés művészet. Mi szélteben élünk túl, és igen rövid időn belül belesatnyulnánk a semmibe, mint sötétségbe az égálja. Ezt várjátok, igaz. Az akaratot apámtól örököltem, abban ő vagyok és küzdeni fogok az utolsó csepp véremig, az utolsó lehelletemig. Van, aki felrobbantja saját magával együtt az ellenséget, és van, aki túlél, Sári mama fizet, de minek, ha csurog rá is a víz, mint az ítélet, a drótok szikráznak ki a falból, Sári mama átkai, mint a villamosáram, de nem is a miénk ez a barakk-telep, a városé, a város hagyja, hogy a házak ránkomoljanak, és amikor már kicsit

ránkomlottak, akkor kijönnek, hogy veszélyelhárítás, fogják, tovább bontják a tetőt a fejünk fölül.

Persze addig senki nem mer nyúlni téglához, palához, míg ezek nem jönnek veszélyelhárítani, de hiába, hogy utána már mi is, apróságokat, ezt, azt, lomot, ami a városnak úgyse kell, eladogatjuk, aztán megkapjuk, hogy na, tessék, micsoda hálátlan horda vagyunk, hogy a saját fejünk felől, meg ilyesmi, ezzel jönnek, ezzel takaróznak, hárítják el a felelősséget, a gyűlölettel ellensúlyozzák a lelkiismeret furdalásukat, nem vagyok buta barakklakó, hát lehet nekik rendesen lelkiismeretfurdalásuk, sok gyűlölet kell a lelkiismeretük elhallgattatására, elég baj az, nemhogy nem adnak, de lehetetlen feltételekkel, kizárólag rajtuk keresztül az ő kegyükből lehet hozzájutni bármihez is, és nem jutsz, innen a barakkokból nem, karácsonykor meg ingyen leves, alamizna, hogy aztán azt is visszakapd... hát nem kell, és még tanulmányoznak is, mint az alkalmazkodás csodáját, de most is hiába, hiába a mai eszettel is, az összekotort tudásommal is, amivel továbbra is kitörölhetem a seggemet, ezt tényleg nekem kell, nekem megmagyarázni a nagyokosoknak, hogy az anyák nem azért szülnék itt apróbb és soványabb gyerekeket, mert a kis testsúly evolúciós stratégia, vagy mi, hanem mert a terheseznek sincs mit enni.

Eleinte azért csak örülök, hogy elkerülök onnan, de ha tehetném, még most is visszamennék.

Ha tehetném, segítenék, mind ezt mondja, aki elmegy, vagy még ennyit se, azzal segít, ha elmegy, ez is egy igazság.

Sokat imádkozom itt és lejárók gyúrni az Iguanába, de az már otthon is van, hogy kimegyek éjjel az udvarra, ahol gyalulatlan deszkából a fekpád a fiúknak, fogom a tengelyt rajta a vaskorongokkal, sírok, de csak halkán, hogy taknyom nyálam összefolyik, meg anyázok, mert a kutyák rákezdenek, alig bírom leengedni a súlyt, küszködök, hogy a mellemre ne ejtsem, mert nincs, aki segítsen, mert itt nem segít senki, itt senkit nem érdekel, a magad erejéből talán ki tudsz törni, talán, bólogat apám mindig, hogy nem segít senki, aztán második, harmadik éjjel már vigyázni fogok, itt meg azt hiszik, azért gyúrok, mert jól kereső lány vagyok, szeretik az izmos testet, én meg bizonyítok, hadd higgyék. Úgyis megszökök.

A fiú testvérem, a legidősebb, amelyik kőműves akar lenni, de sajnos nem az lesz, ő a legerősebb a barakk-telepen.

Én nem tudom, hol az igazság, mondja, de kell, hogy legyen az igazságnak lennie valahol. Gondolom, régen lehetett ezeket tudni, mit tudom én, amikor ezek a szamurájok voltak például, és nem tartom kizártnak, ne vihogj, lők meg és igaza van, csak hát annyira szereted, annyira büszke vagyok, hogy így beszél, vihognom kell, ha már ki nyögni úgyse tudok semmit már akkor, hogy majdnem néma vagyok, annál is rosszabb, a nyelvemben görcs van, cafatokban jönnek a szavak, az idegtől van, és inkább hallgatók, szóval, hogy szamuráj vagyok, mosolyog a bátyám szívszaggató békességgel, olyan, hogy elindul az ember és tudja, hol az igazság és nyugodt szívvel küzd érte.

Ezen gondolkodik az én bátyám minden éjjel, nem is tud ezért aludni, szerez kardot is másnap, mert a Sikénél egyértelmű, hogy nincs az igazság, a Sikének világoskék szeme és fehér, rövidre nyírt haja van, fekete kezeslábában jár. Vastag szíjjal, magasszárú bakkancsban, a szíjában gumibot, hátul pisztoly, a bakkancsa orrában acél, a kutyája is fehér, mint a Sike haja, a katonái feketében.

A bátyám minden pénzét oda adja egy fekete dzsekiért, meg a nadrágért, szíjat is szerez hozzá, és a kardot vagyis egy mosógépet, aztán egy elég régi gyűrűt végül a gyűrűért adják a kardot. Meglesz a kutya is, fajtiszta, fehér mint a hó, amelyiket aztán agyon kell verni, minden csupa vér, mert nem adja föl, pedig már egy darab fehér sincsen rajta, vinnyogó, hörgő vagdalthús, végül sikerül leütni a fejét a karddal. A Sikének eszébe jut a kard.

Huncut nagyon a patkány csillagom, fölkapcsolom a villanyt, és a szemem közi néz, nem ijed meg.

Sári mama farkaszemet néz a patkánnyal. Csak ezeket a csöpp gyerekeket sajnálom, még megrágja valamelyik ujját.

Sári mama szemrehányó, de úgy általában az, nem szánja azt se rokonnak, se az Istennek, különösen a Jóistennek nem azt a szemrehányást, hanem akkor inkább a városnak. Sári mama átkai elérik a várost és elsorvasztják. Csoda nem történik.

Járjon a városra anyu, mordul rá anyám, mert anyám mindent magára vesz, ha annyira tudja, hogyan kellene itt vezetni az embert. Tudom is! Kiállt Sári mama, de múltkor is kidobtak, hát milyen pógármester az ilyen? Megmondom én, semmilyen, nem érdekli azt semmi, főleg az nem, hogy itt mi van. Dögölnénk már éhen. Erre vár.

Sári mama énekel a legkisebb hugunknak, ring a hatalmas Sári-mama-test, vaskos karjain, mint egy ágyon, az a kétnapos baba meg alszik, beteges nagyon, csak alszik, jó neki, bár levegőt éppen csak annyit kap, amennyi szükséges Sári mama nejlon ott-honkájára szorítva a szívhez, meg a füst miatt, de meleg van, és anyám megtanul végre normálisan fűteni, mert a bátyám a kard mellé szerez egy vaskályhát a régi helyett a valamikori bakterház melegedőjéből, csoda, hogy meg van, hogy ott van, azaz nem csoda, mert szinte be van az a kályhácska a sárföldes törmelékkal teljesen temetve, csak a bátyám figyelmét nem kerüli el. Semmi.

Azt se várják meg, kifognak innen tenni, azt se várják meg, aztán mehetünk Isten hírével az erdők alá. Vigyorog a papa. Senki se tudja, miért, ki van megint öltözve, fehér ing ádámcsutkáig felgombolva, fekete öltöny véznán a vézna testén, és kalap, fekete kalap a fején, csak a cipője nincs teljesen rendben, nem is tudom, hogy cipő-e az egyáltalán. A papa bal keze tekeredik hátrafelé, úgyhogy most tömködheti fél kézzel a morzsás dohányt, a pipadohánynak szép fehér, címkétlen zacskója van, fél kézzel kell kihalászni az öltönyzebből, egy óra, míg kikotorja, a gyűjtésnél négy szál gyufa is pocskéba megy.

Hogy, hogy mi lesz? Meg lesznek ölve, az lesz, hát hova menjek annyi gyerekkel, durran be a Mókus mogyorónyi agya. Senki se kérdezi. A hógunk belerúg a Mókus nagyobbik porontyába, jó magasra rúg a hógunk, de a gyerek se rossz, nézd a csávót, értékeli apám a gyorsaságot, röhög a Mókus is, és ad egy tockost a gyereknek, az meg már majdnem örült volna, hogy elhajolt az elől a jó magas rúgás elől.

Dehogy fiam, egerek azok, kicsi egerek. Hát veszekszenek, nem hallja anyu, ekkorák ni, mutatja apám, és mutatja, mint a fél karja. Na, kopogtass csak fel a partvissal. Anyám kopog. Abbahagyják.

Egerek azok, ilyen kicsik ni, mutatja Sári mama, mint az ujsza, majd kell egy macska, rendes ember házában is akad egér, egér az. Kopogj csak fel azért. Anyám felkopog a partvissal. Kaparászás...

Sári mama, maga mondta, hogy saját szemével látta. Te aludj lányom, patkány az.

Nem látok én már olyan jól fiam. Tömd csak azért be rendesen az ajtóréseket Arany. Már megint kezdik. Anyám, akit Sári mama jókedvében Aranynak hív, mert anyám Aranka, Aranka az nálunk Arany, anyám betömi rongyokkal az ajtó alatti rést. Se ki, se be.

Itten már akkora a fertőzés veszély, még jó, hogy odafent hideg van, megfagynak a vírusok. A patkányok azok nem. Azoknak semmi se árt. Felfognak minket zabálni. Nyáron meg a sok fa, már amennyi itt van még, azok védenek meg a vírusoktól. A lombok, azok szívják fel, okoskodik apám.

Nincs jövőnk, mit rimánkodik? Apám forog, mint a ringlispíl. Nekünk konkrétan nincs. Forogsz mint a rinlispíl, szidja apám anyámat, pedig ő forog, mondom, forogsz, mondja anyámnak, mert ő a főnök, ő itt a góré, aztán még bepörögsz itt nekem, ki a góré, mi, álljál már le! Anyám le van állva csak féltékeny. Van neki oka rá. Le van állva kívülről, de belül forog. Ettől lehet neki az az állandó hányingere, de azért annyit összehányani apámtól való pörgésben nem lehet, amennyit anyám nap mint nap összehány.

Sári mama megengedi, hogy megcsókoljuk a keresztet és imádkozni tanít minket, a szegénység nem szégyen. Talán a jóisten megsegít, itt már csak ő segíthet, kulcsold össze a kezed és mondd szépen kislányom. Hadd rotyogjon a kondérban a víz, bele a tésztát, ebbe a húszliteresbe, ha nincs más, jusson mindnek, ha jut, mi atyánk ki a mennyekben vagy, ne vígy minket a kísértetbe.

Az ember valahogy Sári mamával szeret aludni, mind átszökdösünk hozzá a szomszédba, még apám is utánunk szökik, hajnalban ott ül az ágy szélén ő is, aztán jön anyám, hogy összeszedjen minket.

Sári mamánál más az álom íze, lehet álmodni egyáltalán, meg más a kaja íze. A nincsen íze is.

Mesterházi Mónika

HÍD, ESTE

Ahova nézek, ott keskenyebb, arra folyik.
Sötét van, a híd alatt a legsötétebb.
Fekete fal: merőleges a fény hiánya.
Alatta és fölötte neonfény: a hídon
és a vízen. A derengő, távoli víz
a tér törvényei szerint a mélybe zuhog,
errefelé, a sodrás ellenében, a jövő, a múltba.